

For Canada talte premierminister *Diefenbaker*. Han understregede Canadas nære forbindelse med de øvrige medlemslande i Commonwealth, med USA og med NATO. Under en gennemgang af nedrustnings-spørgsmålet omtalte han vigtigheden af en sikring mod overraskelsesangreb og Canadas vitale interesse i, at en nedrustnings-aftale opnås under hensyn til landets beliggenhed mellem USA og Sovjetunionen; derfor havde Canada beredvilligt stillet sine arktiske områder til rådighed ved oprettelse af en inspektionszone. Et ophør af prøveeksploderne alene ville ikke standse oplagring af atomvåben eller kaprustningen på kernevåbenenes område; nedrustningsforslag uden inspektion ville være meningsløse.

Han udtalte, at Canada ville være villigt indstillet over for forslag om en udvidelse af medlemskabet i underudvalget for nedrustningsspørgsmål, for så vidt dette ville gavne en løsning af de saglige spørgsmål. En deltagelse i dette udvalg af en udvidet kreds af lande kunne muligvis bidrage til, at enighed blev opnået, men geografiske synspunkter alene burde ikke danne grundlaget for eventuelt valg af nye medlemmer.

Han udtalte sin glæde over de resultater, der var opnået gennem oprettelsen af UNEF-styrken, og oplyste, at Canada ville fortsætte med at bidrage til dækning af udgifterne, så længe det ansås for nødvendigt af FN. Af UNEF-styrken burde der med tiden skabes en permanent international politistyrke.

Han udtalte til slut, at grunden til FN-organisationens begrænsede effektivitet i krisesituationer, som f. eks. i Ungarnsspørgsmålet, efter hans mening ikke så meget burde søges i eventuelle mangler ved FN-pagten som i visse medlemslandes negative holdning.

Den britiske udenrigsminister, *Selwyn Lloyd*, indledte med at erindre om den spændte verdenspolitiske situation, der herskede, da plenarforsamlingen mødtes i 1951 under Koreakrigen, og advarede på denne baggrund imod, at man overså de fremskridt, som var sket siden da. Han var enig med generalsekretæren i, at organisationens begrænsede muligheder for effektiv handling ikke skyldtes ufuldkommenheder i FN-pag-

ten, men de politiske realiteter i verden i dag.

Efter hans opfattelse ville plenarforsamlingen aldrig kunne opnå autoritet, hvis det synspunkt vandt frem, at man kunne benytte en forskellig målestok for de lovlige og for dem, der behandler forsamlingen med ligegyldighed. UNEF-styrken betegnede han som en interessant nydannelse.

Om hr. Gromykos indlæg vedrørende nedrustningen sagde han, at dette kunne reducere til følgende hovedpunkter:

1) Lad vesten opløse de alliancer, som blev indgået for at møde truslen fra Sovjetunionen,

2) lad de vestlige lande nedlægge de våben, som anses for de vigtigste midler til at forhindre yderligere aggression fra Sovjetunionen.

3) Til gengæld lover Sovjetunionen infiltration i alle de områder, som endnu ikke er under dets kontrol.

Om Tyskland udtalte Mr. Selwyn Lloyd, at Sovjetunionen burde tillade det tyske folk at udøve selvbestemmelsesret; vesten var til gengæld rede til i traktatform at garantere Sovjetrusland mod enhver tysk angrebstrassel.

Han kunne ikke bidrage med ideer til løsning af konflikten mellem Israel og de arabiske stater. Han betegnede Sovjetunionens politik i mellemøsten som opportunistisk og henviste til farerne ved de omfattende våbenleverancer og Syriens udsatte stilling.

Om nedrustningen udtalte han, at han ikke forstod dem, der mente, at forhandlingerne var gået i hårdknude. Efter hans opfattelse havde man nået det psykologisk rigtige tidspunkt for fremskridt. Disse fremskridt kunne gøres, såfremt man 1) sigtede mod en partiel plan, 2) ikke stillede politiske betingelser for en nedrustning i første fase, 3) lod nedrustning af kernevåben foregå i takt med nedrustning af konventionelle våben samt 4) lod nedrustningen i første fase blive så omfattende, som det kontrolsystem, der for øjeblikket var acceptabelt og praktisk, tillod det.

Mr. Selwyn Lloyd redegjorde herefter for nedrustningssagens nuværende standpunkt, idet han fremhævede de punkter, hvorom